

Минали нѣколко години. Умрѣлъ бащата на Гривъ. Както билъ боленъ и слабъ презъ последнитѣ си дни, той послушалъ машехата и оставилъ имота си на нея и преродения си синъ.

Машехата имала завареника като ратай въ кѣщи, съсипвала го отъ работа, а отгоре на това нейниятъ синъ му се присмивалъ.

Единъ день Гривъ разпргналъ воловетѣ отъ ралото и ги подкаралъ да ги напои на езерото. Ала, както вървѣлъ край водата, спъналъ се о единъ камъкъ и изтървалъ торбичката си, която носѣлъ въ ржка. Торбичката се търкулнала и потънала. Въ нея му билъ хлѣба за

цѣлъ день, гаванцитѣ съ солта и кремъка и ударника, съ които си запалвалъ огънь презъ хладнитѣ утрини. Гривъ обиколилъ отсамъ, обиколилъ отатъкъ, разбралъ, че не ще може да извади торбичката, и се върналъ на нивата. Но после

си спомнилъ за русалката съ златнитѣ коси. Той закѣснѣлъ вечеръта, отишелъ на езерото и направилъ както му била казала тя. Надъ водата изплувала чудно-хубава русалка съ голѣма синя звезда въ коситѣ. Гривъ едвамъ я позналъ — толкова била порастла и разхубавѣла.

— Изтървахъ си торбичката, — рекълъ той. — Намѣри я и ми я подай!

Русалката се гмурнала въ водата и показала една златна торбичка, обшитата съ безценни камъни.

— Тая ли е?

— Не е, — отвърналъ смаянъ Гривъ.

Русалката се гмурнала пакъ и показала сребърна торбичка,

украсена съ златни пискюли.

— И тази не е.

Русалката изчезнала за трети пътъ и издигнала пѣстра вълнена торбичка.

— Ха, тая е, — поелъ я Гривъ.

— Като отплата за добрината, която ми стори тогава, да-

